Фелікс Лопе де Вега Карпіо

Діалог Фронлосо та Лаврансії з драми "Овеча Криниця"

Перекладач: Микола Лукаш

Джерело: З книги: Від Бокаччо до Аполлінера/Перекладі/ К.:Дніпро,1990

— Це у нас такий звичай:
хто школяр — то вже студент,
хто сліпий — короткозорий,
хто кульгавий — то нескорий,
хто злодюга — претендент,
хто сутяга — діловий,
хто плутяга — то розумний,
хто невіглас — легкодумний,
хто хамлюга — то прямий,
хто ротатий — злотоуст,
хто банькатий — прозорливий,
боягуз — то соромливий,
хто скупий — то має глузд,
хто дурний — то простодушний,
хто вже лисий — то й мудрець,
хто крикун — то молодець,
пранцюватий — золотушний,
хто бурчливий — то серйозний,
хто незносний — то дивак,
хто розпусний — має смак,
хто скажений — то нервозний,
хто нахабний — то вже сміли́й,
хто пузатий — заживний,
хто цибатий — то струнки́й,
хто горбатий — то похили́й...
Можна, бачите, словами
все на світі личкувать:

то чому ж би не назвать
вас мені — "прекрасні дами"?

— Все говорять навпаки:
хто поважний — то нудний,
хто правдивий — то нескромний,
а хто щирий — безсоромний,
а хто щедрий — навісний,
той, хто радить,— то влазливий,
той, хто ганить,— лютий звір,
хто побожний — лицемір,
хто увічливий — лестивий,
хто терплячий — то боюн,
хто поблажливий — макуха,
а хто строгий — то катюга,
хто заслужений — везун,
хто нещасний — винен сам,
той, хто смирний,— то єхидний,
той, хто вірний,— жалюгідний,
хто одвертий — просто хам,
чесна дівчина — дурна,
чесна й гарна — ідіотка,
і шерепа, і девотка...
Та доволі. Річ ясна.